

Sygn. akt I C 1198/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Izabela Kosińska – Szota

Protokolant prot. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2018 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) Bank (...) z siedzibą w S. przeciwko W. J.

o zapłatę 3755,45 zł

I. zasądza od pozwanego W. J. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) z siedzibą w S. kwotę 3755,45 zł (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt pięć złotych 45/100) z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych od dnia 20 lipca 2017 roku,

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 964 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa F. Bank p.l.c. z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie od pozwanego W. J. kwoty 3 755,45 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20 lipca 2017 r. i zasądzenie kosztów procesu wskazując w uzasadnieniu pozwu, że przekazała na rzecz pozwanego kwotę 3000 zł, na podstawie umowy pożyczki, która miała być spłacana w 15 ratach, lecz pozwany nie wywiązał się z obowiązku zwrotu pożyczonych środków i odsetek kapitałowych.

Od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw i o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zarzucił przedwczesność powództwa uwagi na brak wymagalności roszczenia, zaprzeczył by były podstawy do wypowiedzenia umowy, zarzucił brak doręczenia wypowiedzenia umowy oraz abuzywny charakter zapisów co do odsetek karnych i umownych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 marca 2017 r. strona powodowa F. (...) z siedzibą w S. na M. i pozwany W. J. zawarły umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwanemu udzielono pożyczki 3 000 zł, na 450 dni, opłatę z tytułu uruchomienia kredytu określono na 390 zł a opłatę administracyjną na 1 409,99 zł, odsetki wynosiły 10 % w skali roku. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 2 047,03 zł.

Dowód: umowa pożyczki z dnia 06.03.2017 r. - k.27 - 28

Pozwanemu wypłacono kwotę pożyczki w dniu 6 marca 2017 r.

Dowód: przelew z rachunku - k.30

W związku z opóźnieniem w spłacie kwot wynikającej z przedmiotowej pożyczki kwoty 679,36 zł strona powodowa pismem z dnia 5 czerwca 2017 r. przesłała pozwanemu wypowiedzenie umowy pożyczki z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia.

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 05.06.2017 r. z kserokopią książki nadawczej - k.32 - 33

Następnie pismem z dnia 19 lipca 2017 r. strona powodowa powiadomiła pozwanego, że umowa uległa rozwiązaniu ze skutkiem na dzień 19 lipca 2017 r. i wezwała do uregulowania zadłużenia w kwocie 3 666,43 zł w terminie 3 dni od daty otrzymania pisma.

Dowód: pismo z dnia 19.07.2017 r. - k.31

Strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 3 755,45 zł pismem z dnia 22 listopada 2017 r.

Dowód: wezwanie z dnia 22.11.2017 r. z kserokopią książki nadawczej - k.34 - 35

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Z przeprowadzonych na wniosek strony powodowej dowodów z dokumentów wynika jednoznacznie, że pozwany zaciągnął zobowiązanie wobec strony powodowej na podstawie zawartej w dniu 6 marca 2017 r. umowy pożyczki. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Natomiast przepis art.232 1 k.p.c. stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W ocenie sądu strona powodowa zgodnie z tymi regułami uczyniła zadość spoczywającym na niej obowiązkach dowodowych i wykazała zarówno zasadę, na podstawie której pozwany obowiązany jest spłacić zadłużenie, jak i jego wysokość. Skoro pozwany zaprzeczył tym okolicznościom nie odnosząc się w istocie do złożonych wniosków dowodowych, to winien również w odniesieniu do wyżej powołanych przepisów wykazać, że nie odpowiada ani co do zasady, ani w wysokości dochodzonej pozwem. Samo podniesienie okoliczności przez pozwanego, bez poparcia ich dowodami, nie ma żadnego znaczenia.

W odniesieniu do zarzutu pozwanego przedwczesności roszczenia wskazać należy, że strona powodowa pismem z dnia 5 czerwca 2017 r. wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki wskazując, że zaległość w spłacie rat wynosiła wówczas 679,36 zł i umowa ulegnie rozwiązaniu po upływie okresu wypowiedzenia, chyba że pozwany w tym terminie spłaci zadłużenie, a przesłanie pisma pozwanemu wykazała potwierdzeniem z książki nadawczej, z której wynika, że 5 czerwca 2017 r. pismo zostało wysłane do pozwanego. Pozwany w żaden sposób nie zaprzeczył, by nie podpisywał umowy pożyczki z 6 marca 2017 r. co dowodzi, iż między nim a stroną powodową istniał określony stosunek prawny i na pozwanym spoczywał obowiązek spłaty pożyczki. Każda ze stron umowy jest przez pozwanego parafowana, pod umową widnieje podpis pozwanego z imienia i nazwiska. Natomiast z umowy pożyczki wynika, że pozwany zobowiązała się poczynając od 5 kwietnia 2017 r., do spłaty pożyczki w ratach po 336,47 zł, a harmonogram znajduje się w pkt 3 ppkt (11) umowy pożyczki. Jeśli pozwany uznał, że nie posiada zadłużenia wobec strony powodowej lub posiada je w innej wysokości, a w związku z tym nie było podstaw do wypowiedzenia umowy, to powinien był złożyć dowody wpłat poszczególnych rat. Wówczas sąd mógłby dokonać oceny zadłużenia i jego wysokości. Skoro pozwany nie uczynił temu obowiązkowi zadość, to uznać należało, że strona powodowa zasadnie skierowała do pozwanego pismo o wypowiedzeniu umowy wobec zaległości w spłacie zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy pożyczki oraz następnie wezwania do zapłaty z 19 lipca 2017 r. (zatytułowane wypowiedzenie umowy pożyczki, choć w istocie była to informacja o tym, że umowa uległa rozwiązaniu ze skutkiem na 19 lipca 2017 r.) i z dnia 22 listopada 2017 r.

Pozwany podniósł także abuzywny charakter zapisów o odsetkach karnych i umownych.. Z pkt 3 ppkt (5) umowy pożyczki z dnia 6 marca 2017 r., wynika, że odsetki zostały określone na 10 % w skali roku, zaś w pkt 10 w skazano,

że w przypadku opóźnienia w płatności, odsetki za zwłokę narastają w maksymalnej wysokości, o której mowa w polskim kodeksie cywilnym, tj. w wysokości dwukrotności stopy referencyjnej Narodowego Banku polskiego oraz 5,5 punktów procentowych oraz podlegają zmianom wraz ze zmianą stopy referencyjnej. Na dzień zawarcia umowy odsetki za zwłokę wynoszą (14%) w skali roku. Wbrew zarzutowi pozwanego, przepisy dotyczące oprocentowania zarówno umownego (pkt 3 ppkt (5), jak i pkt 10) nie naruszają przepisu art.359 § 2¹ k.c., ani art.481 § 1 - 2² k.c. Przepis art. 359 § 2¹ k.c. stanowi, że maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne). Zgodnie z art.359 § 2 k.c. jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. Jest to 1,5 % (stopa referencyjna NBP od 5 marca 2015 r.) plus 3,5 %, a więc 5 %. Zatem dopuszczalne oprocentowanie umowne mogło wynosić 10 % w stosunku rocznym, jako dwukrotność odsetek ustawowych. Co do odsetek za zwłokę, zgodnie z przepisem art.481 § 1 - 2² k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Skoro stopa referencyjna NBP od 5 marca 2015 r. wynosi 1,5 %, to maksymalne odsetki za opóźnienie w stosunku rocznym nie mogą przekraczać $(1,5 \% + 5,5 \%) \times 2 = 14 \%$, co znalazło wyraz w pkt 10 umowy pożyczki.

W związku z tym zarzut zastosowania klauzul niedozwolonych w kontekście zastosowania wyższego niż dozwolone w art.359 § 2¹ k.c. odsetek maksymalnych jest chybiony.

Wbrew twierdzeniom pozwanego, strona powodowa nie przedstawiła wyciągu z ksiąg banku, a swe roszczenia wykazała dowodami, na podstawie których sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego.

Sąd dokonał, w związku z zarzutem braku udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia, analizy postanowień umownych w odniesieniu do przepisu art. 36a ust. 1 z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity z 2016 r., poz.1528), zgodnie z którym pozaodsetkowe koszty pożyczki nie naruszają przepisu w myśl którego maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

$(...) \leq (K \times 25\%) + (K \times n/R \times 30\%)$, w którym poszczególne symbole oznaczają:

(...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K - całkowitą kwotę kredytu,

n - okres spłaty wyrażony w dniach,

R - liczbę dni w roku.

Biorąc zatem do wyliczeń na podstawie wyżej wskazanego wzoru i postanowień umownych z umowy pożyczki z dnia 6 marca 2017 r., a więc całkowitą kwotę pożyczki 3 000 zł i okres spłaty wyrażony w dniach 450 dni, to pozaodsetkowe koszty przedmiotowej pożyczki wyniosły 1 799,99 zł (opłata z tytułu uruchomienia pożyczki i 1 409,99 zł opłata administracyjna). Zatem generalnie strona powodowa ustaliła pozaodsetkowe koszty kredytu niższe niż dopuścił to ustawodawca na podstawie art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, bowiem mogły one wynieść 1 859,59 zł.

Ponadto zwrócić należy uwagę, że pozwany otrzymał kwotę pożyczki 3 000 zł, co wynika jednoznacznie z przelewu z rachunku z dnia 6 marca 2017 r. (k.30 akt).

Mając na względzie powyższe sąd na podstawie art.720 k.c. i art.353 § 1 i 354 § 1 k.c. zasądził od pozwanego zgodnie z żądaniem kwotę 3 755,45 zł z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych od dnia 20 lipca 2017 r., a więc od daty rozwiązania umowy pożyczki mając również na względzie przepis art.482 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. a na koszty te składają się 900 zł koszty zastępstwa procesowego, 47 zł opłata od pozwu i 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa.